

Có Một Tên Khốn

Contents

Có Một Tên Khốn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	5

Có Một Tên Khốn

Giới thiệu

Thể loại:đam mỹ, đoản văn, 1 x 1, vườn trườngBiên Tập: Ying YingCó một tên khốn. . . . Hạ Dương không khỏi ngẩn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mot-ten-khon>

1. Chương 1

Có một tên khốn.....

Hạ Dương không khỏi ngẩn người khi nhìn dòng chữ trên tiêu đề nhật ký... Quen biết lâu như thế, người kia chắc chắn không biết mình ở trong lòng thầm gọi hắn như vậy. Tuy rằng tên kia ngoại trừ việc không biết chuyện mình thích hắn, thì thực sự cũng chưa làm ra chuyện gì vô lại cả.

Giật mình nhớ lại tình cảnh năm đó hai người lần đầu tiên gặp nhau ở C Đại.....

Đó là ngày đầu tiên đến báo danh của tân sinh viên, tuy rằng nắng không lớn lắm, nhưng thời tiết vẫn oi bức không chịu nổi. Hạ Dương một mình đứng xếp hàng chờ nộp phí bảo hiểm, có chút chán nản nhìn lên mấy chục cái đầu người đằng trước, trong lòng không khỏi có chút tức tối cái đội ngũ này chẳng chịu nhúc nhích tí nào cả.

Hạ Dương giơ tay lau đi mồ hôi trên trán, vô thức đưa mắt dừng lại ngay bóng lưng của nam sinh đứng trước mình, thấy đối phương đã bị mồ hôi thấm ướt hơn nửa cái áo sơ mi trắng, bệnh cường bức của cậu đột nhiên lại phát tác, đặc biệt hi vọng cái áo sơ mi chỉnh tề kia toàn bộ đều bị mồ hôi ướt nhẹp là tốt nhất.

Một lát sau, người phía trước có lẽ đã nóng đến không chịu nổi đành vén mép áo cao lên một chút.

..... Đệt! Eo trắng thật!

Hạ Dương đang ngây người vì được nhìn eo miễn phí, nhưng không ngờ chủ nhân của nó đột nhiên xoay người lại.....

Trong phút chốc bốn mắt chạm nhau, Hạ Dương đột nhiên cảm thấy trái tim mình như bị điện giật cứ nhảy thót lên xuống.

Khuôn mặt người kia không phải quá tuần tú, nhưng rất dễ nhìn. Ánh mắt của hắn chỉ dừng trên người cậu một chút rồi ngay lập tức dời đi ngay, cau mày nhìn xung quanh dường như đang tìm kiếm ai đó.

.....

Sau khi Hạ Dương làm xong thủ tục nhập học, tìm được đến phòng ngủ thì trời đã chạng vạng tối. Cậu mở cửa phòng ngủ ra, phát hiện bên trong đã có một người đang trải giường chiếu.

Người kia nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên nhìn người mới tới, cười cười hỏi thăm cậu một chút: “Xin chào, tôi là Viên Huy, còn cậu?”

Hạ Dương trừng lớn hai mắt nhìn người kia, trong đầu ong ong lẫn quẩn một suy nghĩ: Lẽ nào đây chính là duyên phận trong truyền thuyết sao?!

Rất lâu sau đó, khi Hạ Dương đã trở thành anh em tốt của Viên Huy, rồi một ngày nọ Viên Huy hỏi cậu: “Tại sao lần đầu tiên gặp mặt, cậu lại có cái vẻ mặt như muốn ăn thịt tôi đến nơi vậy?”

Hạ Dương trừng Viên Huy một cái, tức giận nói: “Nhìn lại mình đi, da thì thô, người thì toàn thấy xương với xẩu, ai mà thêm ăn cậu hả!” Dừng một chút, rồi lại nghiêng đầu tiếp tục nói: “Thực ra lúc báo danh tôi đã chú ý đến cậu, hơn nữa lúc đấy tôi còn đứng sau lưng cậu đó.”

Viên Huy nghe xong, vẻ mặt kinh ngạc nói: “Thật hả? Làm sao mà tôi lại không nhìn thấy cậu được?! Cậu đẹp trai thế này, không thể nào mà tôi không chú ý đến cậu được...”

Nghĩ đến đây, Hạ Dương nhẹ nhàng gõ xuống bàn phím vài chữ:

“Có một tên khốn, lần đầu tiên gặp hắn, hắn đã đi vào lòng tôi, nhưng tôi lại không thể đi vào đôi mắt hắn.”

2. Chương 2

Viên Huy và Hạ Dương đã cùng nhau trải qua bốn cái lễ độc thân, tuy rằng trong lòng Hạ Dương vẫn luôn âm thầm coi ngày kia là lễ tình nhân chỉ thuộc về bọn họ.

Mỗi khi đến ngày lễ độc thân, hai người bọn họ sẽ cùng ra ngoài ăn một phần ăn tình nhân, khi không cần lên lớp còn có thể ra ngoài dạo chơi cả ngày, buổi tối lại đi xem một bộ phim điện ảnh, mãi đến tận khuya thì mỗi người ngậm một cây kẹo mút trong miệng chậm rãi quay về phòng ngủ.....

Mặc cho Hạ Dương ở trong lòng ảo tưởng cậu cùng Viên Huy là một đôi tình nhân tốt đẹp thế nào, nhưng thời điểm làm tất cả những việc đó, bọn họ cũng chỉ là anh em tốt mà thôi.

.....

Trong bốn năm đại học, thực ra Hạ Dương cũng đã trải qua vài lần đào hoa.

Ngày đó khi xế chiều, cậu cùng Viên Huy như thường lệ chơi bóng rổ trên sân tập. Khi quả bóng rổ trong tay bị ném đi, Hạ Dương đã biết cậu không thể nắm chắc được cường độ và hướng đi của quả bóng nữa, chắc chắn bóng sẽ không vào rổ, sau đó liền trở mắt nhìn quả bóng bay theo đường parabol [*] đập vào đầu của một nữ sinh.

[*] đường cong parabol trong toán đó.

Thấy mình đã ném trúng người khác, Hạ Dương vội vàng chạy tới xin lỗi đối phương.

Nữ sinh kia một bên xoa đầu, một bên ngược mắt lên nhìn về phía cậu.....

Oa! Đại mỹ nữ!

Đó là phản ứng đầu tiên của Hạ Dương, tuy rằng cậu đã sớm phát hiện mình là gay, nhưng chuyện đó cũng không hề cản trở cậu thưởng thức vẻ đẹp của các mỹ nữ.

Có lẽ thực sự bị đập trúng rất đau, viền mắt của mỹ nữ đều ngấn lệ, nhưng vẫn nói không sao rồi lập tức xoay người bỏ đi.

“Ồ! Bạn không sao... chứ...” Mỹ nữ kia bỏ chạy quá nhanh, Hạ Dương gọi mãi mà không được nhưng đuổi theo thì cũng không hay lắm, nhất thời chỉ đứng ngốc tại chỗ.

“Cậu cố tình ném vào người ta chứ gì...” Viên Huy không biết từ lúc nào đã đứng bên cạnh cậu, bất thành linh phun ra một câu như vậy.

“Hả?” Không để cho Hạ Dương kịp hiểu gì, hắn đã ôm bóng đi về phía căng tin.

“Này! Ý cậu là gì hả? Chờ tôi với!” Trong lòng Hạ Dương nhất thời loạn hết cả lên, chỉ cảm thấy câu nói vừa rồi của Viên Huy thực sự là chua muốn chết, hại mình nghĩ rằng hắn đang ghen. Có điều, rốt cục là ăn giấm của mình, hay là ăn giấm của vị mỹ nữ kia đây?

..... Cái này mà còn phải nghĩ sao?! Hạ Dương vỗ trán một cái, đương nhiên là mỹ nữ rồi, chứ chẳng lẽ lại là cái người thô ráp đầy mùi mồ hôi như cậu hay sao?!

Hạ Dương lại tiếp tục đánh vài chữ:

“Có một tên khốn, hắn ta không chỉ chơi trò mập mờ lại còn thích ăn giấm bậy bạ, hại tôi toàn tưởng bỏ.”

3. Chương 3

Thoảng cái đã đến ngày tốt nghiệp.....

Sau khi dự lễ tốt nghiệp, Viên Huy đưa Hạ Dương ra sân bay, cả đoạn đường hai người không ai nói chuyện.

Trước khi chia tay, Hạ Dương cuối cùng không nhịn được mở miệng trước: “Sau này nếu cậu có bạn gái, nhớ mời tôi ăn cơm đấy.” Như vậy, cậu mới triệt để tuyệt vọng mà rời đi....

Khoảng thời gian gần đây Viên Huy không tài nào nói chuyện được với Hạ Dương, cuối cùng cậu cũng chịu mở miệng với hắn, liền vui vẻ đáp ứng: “Được đó! Đến lúc đấy nhất định sẽ bao ăn bao ở bao cả tiền vé máy bay để đón cậu trở về!”

Hạ Dương nghe thấy thế trong lòng lại đau đớn, nhưng vẫn treo lên miệng một nụ cười, sau đó không nói thêm câu nào mà quay người rời đi.

Viên Huy lẳng lặng nhìn bóng lưng Hạ Dương bước đi, không biết làm sao, đột nhiên cảm thấy trong lòng bỗng thiếu đi một cái gì đó.

.....

Thực ra, lúc trước Hạ Dương vốn dự định cùng Viên Huy học lên, nếu như trước đó không phát sinh ra sự kiện kia.....

Còn nhớ lần trước Hạ Dương ném bóng không cẩn thận đập trúng đầu một mỹ nữ không? Thực ra mỹ nữ kia đã lặng lẽ chú ý đến Hạ Dương đẹp trai như ánh mặt trời từ lâu, cô ta liền nắm lấy thời cơ lần đó bị quả bóng đập trúng, để Hạ Dương lần đầu tiên chú ý tới mình. Có lẽ cô ấy thực sự ngượng ngùng không dám trực tiếp bày tỏ, vì thế sau đó liền một mình tới tìm Viên Huy, xin hắn giúp mình đưa thư cho Hạ Dương.

Tuy rằng Viên Huy trong lòng cự tuyệt không muốn làm chuyện này, xoắn xuýt một hồi vẫn là cảm thương tình đưa cho Hạ Dương.

Mà chính là từ đó về sau, Hạ Dương đối với hắn bắt đầu trở nên lạnh nhạt.....

Đối với việc Viên Huy giúp người khác đưa thư tình cho mình, tựa như đang đề chết ảo tưởng mong manh là cuối cùng Viên Huy sẽ thích mình của Hạ Dương, cũng khiến cậu triệt để quyết tâm rời xa C Đại để đến Thành J phía Bắc....

“Có một tên khốn, tôi muốn đi, nhưng hần ta một câu níu kéo cũng không có.”

4. Chương 4

Hạ Dương rất sợ lạnh, mỗi khi đến mùa đông đều tự quần mình thành gấu Bắc cực, bây giờ đang là tháng mười một, thành phố J cũng đã rơi hai đợt tuyết, mùa đông ở phía Bắc so với tưởng tượng của cậu còn lạnh hơn nhiều.....

Là bởi vì người kia không ở bên cạnh mình sao?

Cậu không khỏi nhớ tới các ngày lễ Giáng Sinh hàng năm, Viên Huy đều tặng mình một đôi găng tay cùng một cái khăn quàng cổ, tuy rằng món quà chẳng hề mới mẻ gì, nhưng cậu vẫn không nỡ sử dụng chúng.

Lại nhớ đến, thứ sáu tuần này là sinh nhật của Viên Huy rồi nhỉ.....

Hạ Dương chà xát đôi tay nứt nẻ vì lạnh, ngứa đến mức có chút đau đốn, chậm rãi gõ xuống vài chữ:

“Có một tên khốn, không biết hần ta có khỏe không? Tôi rất nhớ hần.....”

Ngồi trước máy tính lâu như vậy lại chỉ viết có vài câu, Hạ Dương đang cố gắng gợi nhớ thêm những hồi ức để viết nhiều hơn, lưu lại thật tốt để sau này có thể tự mình xem lại. Tiếng chuông điện thoại trong phòng đột nhiên vang lên, dọa cậu giật cả mình.

Nhìn thấy tên người gọi được hiển thị, Hạ Dương sửng sốt một giây, sau đó vội vã lao đến nhấn nút nhận cuộc gọi.

“A lô?”

“Trở về đi, tôi mời cậu ăn cơm.....”

.....

Chẳng nhớ rõ họ còn nói gì phía sau không, cũng chẳng nhớ là ai cúp máy trước, Hạ Dương chỉ cảm thấy trái tim mình lạnh đến mức như thể rơi vào hầm băng, đau đốn đến lợi hại.

Cuối cùng cậu vẫn quyết định trở về một chuyến, coi như là... Nói lời tạm biệt đối với đoạn tình cảm sớm phải kết thúc của mình đi, Hạ Dương tự nhủ trong lòng như vậy.

.....

Ở sân bay nhìn thấy Viên Huy đang đứng đợi, trong nháy mắt Hạ Dương bỗng cảm thấy như mình chưa từng rời khỏi thành phố này, cũng như chưa từng rời xa Viên Huy.....

Một đêm không ngủ, cậu vốn cho là mình đã chuẩn bị tâm lý để sẵn sàng đối mặt với bạn gái của Viên Huy, nhưng khi nhìn thấy đôi phương chỉ đến một mình thì không khỏi lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hạ Dương bước tới trước mặt Viên Huy muốn hỏi thăm một chút, không ngờ một giây sau đã bị hần ôm chặt vào lòng.

Làm sao vậy?

Hành động đột xuất của Viên Huy khiến Hạ Dương căng thẳng đến nỗi không dám cử động, trong lòng mới vừa bình tĩnh một chút thì lại sôi trào mãnh liệt, nhẹ nhàng vỗ vai hần, sau đó không dấu vết mà tránh ra.

Bên trong sân bay có bao nhiêu người qua lại, còn Viên Huy chỉ là đã lâu không được gặp bạn tốt nên có chút kích động thôi, Hạ Dương cảm thấy mình thực sự là trong lòng có quỷ mới có thể lo lắng sẽ bị người

khác nhìn ra cái gì kì lạ, không khỏi cười khở một cái.

5. Chương 5

Trở lại thành phố C được hai ngày, Hạ Dương đều ở trong phòng thuê của Viên Huy, ăn cơm do chính tay hắn làm. Viên Huy quả thực giữ đúng lời hứa lúc trước, bao Hạ Dương ăn, ở rồi cả tiền vé máy bay. Duy chỉ còn đúng chuyện trọng yếu, Hạ Dương vẫn không dám hỏi mà Viên Huy cũng không chủ động nhắc tới....

Cuối cùng vẫn là Hạ Dương không nhịn được trước tiên, sau khi rửa bát xong cậu ngồi cạnh Viên Huy trên ghế salông, trực tiếp hỏi: “Này, Viên Huy, bạn gái của cậu đâu? Không phải cậu đã nói khi nào có bạn gái thì sẽ mời tôi ăn cơm sao? Bây giờ cơm cũng đã ăn được vài bữa rồi, cậu làm sao còn chưa mang bạn gái ra đây cho tôi xem một chút hả?”

Nghe vậy, sắc mặt Viên Huy nhanh chóng biến đổi, nói chuyện cũng ấp a ấp úng: “Tôi, tôi.... Chuyện đó....”

Hạ Dương lúc này cũng không vội thúc giục, kiên nhẫn chờ Viên Huy nói hết câu. Thực ra, cậu là không dám mở miệng hỏi lại lần nữa, chỉ sợ vừa lên tiếng nụ cười trên mặt không khống chế được mà mất đi.

Bỗng nhiên Hạ Dương cảm thấy hơi ảm nơi tay trái của mình, là do bị Viên Huy tóm chặt lấy, chỉ nghe được hắn nói: “Hứa với tôi, lát nữa mặc kệ tôi nói cái gì cũng không cho phép cậu chạy đi!”

Hạ Dương nhất thời không kịp phản ứng, chỉ biết ngây ngốc gật gật đầu: “Ừm...”

Viên Huy sau khi có được bảo đảm, hít sâu vào một hơi, rồi mới nói: “Thực ra... Tôi không có bạn gái, tôi căn bản cũng không muốn có! Hạ Dương... Em làm bạn trai của anh nhé?”

“.....”

Từng câu từng chữ của Viên Huy như đánh vào trái tim Hạ Dương, cậu đỏ cả vành mắt, nhẹ giọng mắng: “Đồ vô lại....”

.....

Sau khi tắm xong, Hạ Dương còn đang nhớ lại lời tuyên bố vừa rồi của Viên Huy, trong lòng không khỏi xúc động, vốn tưởng rằng là chuyện không thể nào, lại cứ như vậy xoay chuyển tình thế....

Cậu lấy notebook ra, mở đến đoạn nhật ký ngày đó chưa viết xong, đang muốn viết tiếp thì Viên Huy bỗng nhiên ghé đầu vào.

Hạ Dương cũng chẳng buồn che giấu, để mặc hắn tùy ý xem.

Viên Huy nhẹ nhàng nằm trên lưng Hạ Dương nhìn, sau đó dùng hai tay ôm lấy cơ thể cậu, gõ mấy cái trên bàn phím, liền nhìn thấy phía dưới nhật ký ngày đó có thêm một câu nói:

“Có một tên khốn, hắn vẫn luôn yêu tên ngốc kia.”

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mot-ten-khon>